

Gamle Norge

Bjørnstjerne Bjørnson

Rikard Nordraak

(Synges i Des-Dur.)

Moderato e ben marcato (♩ = 84)

Tenor I
II

Bass I
II

1. Der lig - ger et land mod den e - vi - ge sne, i rev - ner - ne
2. Hun tog os i fan - get, den - gang vi var små, og gav os sin
3. Vi sprang ned til fjor - den, vi stir - re - de mod den as - ke - grå

4. Hun tog os ved hån - den, og føl - ge hun gav bort der - fra til
5. Hun strød - de sin sne o - ver fjæld - brat - te li, bød så si - ne
6. Hun sat - te de vak - re - ste jen - ter i rad at føl - ge vor
7. Da lød der et frem - ad! et frem - ad end - nu på fæ - dre - ne -
8. Da løs - ned' be - gej - stringens rul - len - de fån, da døb - tes vi

6

8

kun er der vår - liv at se. Men ha - vet går til med hi -
sa - ga med bil - le - der på. Vi læs - te, så ø - jet blev
bau - ta, hvor gam - mel den stod; hun stod der end æl - dre, sa'

kir - ken så stil - le og lav, hvor fæ - dre - ne yd - mygt har
gut - ter at stå den på ski. Hun knus - te med storm - hånd det
i - dræt med smil og med kvad, og selv sad hun højt i sin
mål og med fæ - dre - ne - hu for fri - hed, for norsk - hed, for
af hen - des mæg - ti - ge ånd, da stod ov - er fjæl - det et

11

8

sto - rie - døn, og el - sket er lan - det som mor af søn.
stort og vådt; da smil - te den gam - le og nik - ked blot.
in - gen ting; men sten - sat - te hau - ger lå rundt i ring.

bøj - et knæ, og mild' - lig hun sag - de: gør I som de!
nord - havs spejl, bød så si - ne gut - ter at hej - se sejl.
sa - ga - stol og må - ne - skins - kå - ben op - un - der pol.
Nor - ge hur - ra! og fjæl - de - ne selv ro - per langt hur - ra.
syn i glød, som si - den os ma - ner ind - til vor død.

